

Bijbels perspectief

Het woord van de week

1 Petrus 4:1.

Daar Christus dan naar het vlees geleden heeft, moet ook gij u wapenen met dezelfde gedachte...

Als vanuit het gekozen tekstvers (dat, lettend op de zinsconstructie, naadloos aansluit bij de slotperikoop van 1 Petrus 3) iets duidelijk wordt, dan is het wel dat een christen het lijden - in welke vorm dan ook - niet bespaard blijft of zal blijven op grond van zijn christen zijn. Is dat desalniettemin toch niet de gedachte die ogenschijnlijk in het leven van velen heerst die zich christen noemen? Het tekstvers laat evenwel juist het tegenovergestelde weten. Het roept daarbij de christen zelfs op om zich in dezen te *wapenen*, terwijl in het vers, wat het mogelijk te verwachten lijden aangaat, gewezen wordt op het lijden van Jezus Christus.

Wanneer Petrus hier wijst op het lijden van Jezus Christus, dan doelt hij daarmee op *alles* wat Jezus gedurende zijn korte bedieningstijd op aarde te verduren heeft gehad van de kant van mensen en van de kant van de duisternis. Dát alles culmineerde - onder het toezicht oog van de Vader - via wat wij de lijdenstijd noemen in ten laatste zijn kruisdood. Kunnen we ons iets gruwelijkers voorstellen? En toch heeft het wapenen waartoe Petrus oproept juist dáár alles mee te maken. De lijdensweg van Jezus moet, als het gaat om wat wij meemaken of mee kunnen maken onder de noemer lijden, ons denken vervullen en bepalen. Petrus koppelt hier immers 'wapenen' aan 'denken' en doelt zo op 'een verkrijgen van inzicht in', hier concreet: een inzicht verkrijgen in het lijden van Jezus Christus.

Wat wie nadenkt over het lijden van Jezus Christus op zal vallen, is dat *al* zijn lijden inhoud en betekenis heeft én, dat Jezus ook in het lijden op de Vader gericht bleef - het leerde Hem volgens de schrijver van de Hebreeënbrief gehoorzaamheid (Hebr. 5:8). Dat betekent naar ons toe allereerst dat ook ons lijden als christen nooit zonder zin of betekenis is en dat elk lijden van ons een voortdurende gerichtheid op Jezus vraagt - gehoorzaamheid!

Wanneer we kijken naar het lijden van Jezus en dat overdenken, dan blijkt zijn lijden onherroepelijk verbonden met onze zonde, ons zondaar zijn. Hij leed om en voor ons en dat in gehoorzaamheid aan de Vader om invulling te geven aan dat geweldige woord: also lief had God de wereld. Als antwoord daarop mag, moet en kan het lijden van ons uitkomen bij wat John Stott ergens treffend schrijft: 'Ik vraag me soms af of de echte test van pure honger naar heiligheid onze bereidheid is om lijden, van welke aard ook, te ervaren als God's manier om ons heilig te maken'. Heb ik ooit zo naar lijden gekeken? Raakt het zo ook niet bij ons 'zonde' - mijn zondaar zijn - in die zin, dat ik er naar verlang beelddrager van Christus te zijn? En dat in alle gehoorzaamheid?

Hoe verschillend kan er door twee mensen op lijden worden gereageerd. De één doet het (nog dieper) Jezus volgen, de ander maakt het verbitterd. Kijk eens naar de twee kruisen aan weerszijden van Jezus en zie de reacties van de werkelijk schuldigen (Luc.23:39-43). Wie deelde ten slotte met Jezus het paradijs? Laten we ons wapenen!